

DIEVS MIL TEVI

Krusta kalna enerģija

Daudzi zina par Krusta kalnu Lietuvā, taču līdzīga svētvieta ir arī Latvijā. Pirms desmit gadiem Ķegumā, uzkalniņā pie pilsētas kapiem tika likti pamati Latvijas Krusta kalnam, kuru savās vīzijās ieraudzīja Inta Brokāne. Inta saka, viņu esot uzrunājis Jēzus Kristus, un varu apliecināt, ka šajā uzkalnā patiešām ir kaut kas tāds, ko ar racionālo lielpilsētas cilvēka prātu nevar izskaidrot.

Ilze Veģe • Foto: Rojs Maizītis, Rīgas Viļņi

Torīt, kad dodamies uz Ķegumu, sāksnigt. Lielām, slapjām, ķepīgām pārslām. Drēgnajā pirmdienas rītā Inta Brokāne mūs sagaida Krusta kalna pakājē, un es jūtos pat nedaudz pārsteigta – viņa nav nedz fanātiska kristiete, nedz sektante, bet gluži parasta sieviete, kura grūtajos laikos strādājusi gan par apkopēju, gan par mājkalpotāju, slimnieku kopēju, frizieri, pavāri. Šobrīd Inta ir autovadītāja – *dzen* no Vācijas vieglās un smagās automašīnas. Piekrauj tās pilnas ar Vācēmē saziedotajām mantām un nogādā humanāno kravu līdz īstajam adresātam. Taču Ķeguma Krusta kalns nav Intas reklamtriķis, kas palīdzētu viņai uzlabot materiālo situāciju. Inta šeit visu dara viena pati – rok zemi, atsedz svētakmeņus, meklē enerģētiskās vietas. Neviens viņai par to nemaksā. Arī visus svētceļniekus un vienkārši ziņkārīgos viņa šeit uzņem bez maksas. Uz Intas mašīnas aizmugurējā sēdekļa pamanu lāpstas, spaiņus un kapļus. «Jūs aizbrauksiet, bet es turpināšu. Man ir tāda iekšējā nepieciešamība. Vēl tik daudz, kas darāms,» saka Inta, kura desmit gadu laikā uz savas muguras te pārnēsājusi tonnām zemes un akmeņu. Inta stāsta: savulaik esot pat rakusi kapus – kad naudas nav bijis vispār: «Es katram ieteiktu kaut reizi dzīvē izrakt kādam kapu. Tikai stāvot tur, lejā, tu saproti dzīvības īsto vērtību,» vēlāk, kad mēs jau būsim kopā pavadījušas vairākas stundas, man teiks Inta.

Enerģijas brīnums

Mēs varam ticēt Dievam, enerģijas neizdomājamībai, kosmosa vai domas spēkam, varam vispār neticēt nekam, taču, nonākot Ķeguma Krusta kalnā, gribot negribot nākas sev jautāt – kas īsti šeit notiek. Kad fotogrāfs sāks savu darbu, viņam dīvainā kārtā izlādējas pirms dažām stundām pielādētais akumulators. Savukārt man ik pa laikam nākas kārtīgi sapurināt diktofonu, kas nemitīgi niņkojas. Inta smejas – tā šeit mēdzot gadīties bieži. Mobilie telefoni izlādējas, tad paši no sevis atkal pielādējas, bojājoties fotofilmiņas, naktīs debesīs mēdzot parādīties dīvainas blāzmas, varavīksnes un krusta zīmes. Šo vietu pēta arī zinātnieki un ģeologi, apgalvojot, ka Krusta kalnā atrodas piecas āderes – zelta,

sudraba, siltā, aukstā un uguns ādere. Tāpēc kalnā dažreiz vērojamas neparastas parādības – sniegs te nokūst agrāk nekā citur, bet negaisa mākoņi pavirzās uz citu pusi. Krusta kalnā enerģiju smeļas daudzi Latvijas dziednieki. Viņus spēcina zemes enerģija, kuru šeit var izjust teju fiziski. Līdzās Krusta kalnam dzīvo dziedniece Dzintra, kura spēj saviem pacientiem redzēt cauri gluži kā ar rentgena aparātu. Dzintra redz kaites, auru, cilvēka likteni un nolemtību. Par to, lai gan esmu gana skeptisks cilvēks, pārliecinājos pati – pat skudriņas pārskrēja pār muguru, cik precīzs bija dziednieces teiktais.

Katram savs laiks

Inta mūs aicina kāpt kalnā. «Tas viss nav manis izdomāts. Šis ir mīlestības un enerģijas kalns,» atzīst Inta, kuras dzimtā ir bijuši gan vārdotāji, gan dziednieki. Arī Intas mātei ir īpašas spējas, taču Inta sevi uzskata par parastu cilvēku, kuram uzticēts piepildīt kādu īpašu misiju. Šobrīd neviens vairs īsti nevar pateikt, cik krustu šeit ir – daudzi uzstādīti, lūdzot Dievam kādu žēlastību, citus savā kāzu dienā zemē ierok jaunlaulātie, krustus novietojušas arī dažādu baznīcu un konfesiju draudzes. Ar lielākām un mazākām krusta zīmēm nosēts viss kalns. Sniegā ieputināti eņģeļu tēli, rožukroņi. Lai gan Krusta kalns pastāv jau desmit gadus, par to zina tikai retais: viens no iemesliem, kā saka pati Inta – šī vieta nav jāpopularizē. Katrs, kurš šeit nonāk, viņasprāt, ir augstāku spēku vadīts, un ierašanās Krusta kalnā nevienam nav nejaušība. «Katrs šeit nonāk īstajā brīdī. Arī jūs,» smaida Inta.

Vīzija

Pirms vairākiem gadiem Inta kā pateicību par kādu ļoti nozīmīgu notikumu savā dzīvē sava nama pagalmā Rembatē uzcēlusi nelielu lūgšanu namiņu – kapelu, kurā varēja iegriezties ikviens, kuram nepieciešama vieta un laiks sarunām ar Dievu. Kopš tā brīža viņas dzīvi un darbību vadot kāds augstāks spēks. Toreiz Intai sākušās vīzijas, kurās viņa redzējusi mirušos, kuru pīši guļ Ķegumā nespētītā zemē. Katru nakti Inta dzirdējusi šo cilvēku lūgumus pēc krusta. Sapnī tikusi norādīta arī Ciemupe, Ķeguma skola, kas celta uz cilvēku kauliem, *Dzelmes* Jumpravā,

Kaibala – te ceļi uzbērti no smiltīm, kurās bijuši vācu karavīru kauli. Inta apgalvo, ka tieši tādēļ šajos ceļos posmos notiek tik daudz autoavāriju. Lai svētītu zemē gulošos, viņa pasūtījusi krustu, taču pašvaldība viņai nav ļāvusi to uzstādīt ceļmalā – vietā, kura tika norādīta sapņos.

Inta lūgusi augstākajiem spēkiem, lai tie norāda, kur šo krustu likt, un viņai parādījies vīzija, kurā Jēzus teicis, ka tas jāliek kalnā līdzās Ķeguma kapiem. «Tas bija tik vareni! Ar platu rokas vēzienu viņš man norādīja, sacīdams – šeit būt Latvijas Krusta kalnam, Dieva mīlestības kalnam!» Un tā 1997. gada 20. jūnijā Ķeguma kalnā nonāca pirmais – sešus metrus augstais un trīs metrus platais priedes koka krusts, kuru iesvētīja prāvests Zigfrīds Naglis un prāvests Konstantīns Bojārs.

1. Kalna pakājē kādreiz bijusi kapu izgāztuve, kuru Inta pati savām rokām aizvākusi un izveidojusi Jaunavas Marijas altāri. «Jēzus stājās manā priekšā un norādīja, ka šeit jābūt viņa mātes altāra vietai, izraktai tikai ar rokām, gatavotai tikai no koka un akmens, bez naglām,» atceras Inta. Rokot Marijas altāri, Inta atradusi akmeni, kas pēc formas atgādina Latvijas kontūru. To Inta uztver kā zīmi, ka augstākie spēki palīdz Latvijai.
2. Jēzus Kristus simbolisko kapu Inta izrakusi tikai ar rokām. 3. Mežā pie kalna ir desmitiem akmeņu, katram ir sava vibrācija un dziedinošā enerģija.

Tāpat kā pie Kristus kapa

Inta nupat pirms dažām dienām atgriezies no Jeruzalemes un ir emociju pilna. «Tagad esmu redzējusi Kristus kapu un varu apgalvot, ka šeit viss ir tāpat kā Izraēlā. Es nekad agrāk to nebiju redzējusi, taču iekšējā balss man bija teikusi priekšā,» viņa saviļņoti stāsta. «Šis simboliskais kaps ir tikpat liels kā Jeruzalemē, bet Marijas altāris – tas ir akmens, uz kura Jēzus tika ietīts un iesmērēts ar mirrēm. Kā es to varēju zināt? Nekā! Daudzi mani sauc par raganu, trako, pīrgājas – re, svētule, taču es daru tikai to, ko man norāda,» saka Inta, atzīstot, ka viņu neuztrauc līdzcilvēku viedoklis. Uz Krusta kalnu nāk cilvēki, kuriem nepieciešama palīdzība, enerģija cīņai ar slimībām, likstām un problēmām, bet sestdienā pirms Jāņiem uz Ķegumu dodas svētceļnieku grupa, lai kalnā

attīrītos no negatīvām domām un enerģijas.

«Kad uzstādījām pirmo krustu, teicu cilvēkiem, lai viņi lūdz Dievam to, ko visvairāk vēlas. Lūdzēju vidū bija arī kāda 45 gadus veca sieviete, kuras vīrs savulaik piedalījies Černobiļas sekū likvidēšanas darbos. Ārsti atzina, ka šajā ģimenē bērnu vairs nevar būt. Sieviete lūdzās un pēc pusotras nedēļas palika stāvoklī. Viņai piedzima divas meiteņītes, dvīnes, un par godu šim brīnumam mēs uzstādījām otro – dvīņu krustu,» stāsta Inta.

Meklē saknes

Kā savulaik teikusi viena no Latvijas slavenākajām dziedniecēm Benedikta Mežale, Krusta kalnā ir daudz akmeņu ar īpašām svētīgām enerģijām. Te ir akmeņi, kas pat ziemas salā izstaro siltumu. Viens no lielākajiem laučiņiem satuvinot cilvēkus – Inta stāsta,

ka uz tā esot jānoguļas līdzās jaunlaulātajiem vai pāriem, kuru laulība draud izirt. Mežā pie kalna ir desmitiem akmeņu, katram esot sava vibrācija un dziedinošā enerģija. Līdzās kalnam ierīkota no koka baļķiem sastatīta būdiņa, kurā nedēļām mēdzot dzīvot no narkotikām vai alkohola atkarīgi cilvēki. «Daži, kuriem gribasspēks lielāks, tik tiešām izārstējas. Šīs vietas enerģija viņiem ļoti palīdz,» saka Inta. Vietējie iedzīvotāji stāsta, ka senāk te bijusi senču svētvieta, svētbirzs un altāris. Varbūt pat pagānu kulta vieta, jautāju. «Esam meklējuši, taču precīzu faktu nav. Mēģinājām izzināt šīs vietas spēku arī caur meditāciju: es meditēju pie sevis mājās, bet dziedniece Dzintra – pie sevis. Kad salīdzinājām vīzijas, izrādījās, bijām redzējušas vienu un to pašu – agrāk te bijusi milzīga svētvieta, bet kalna galā – baznīca.» ■